

Arrest

nr. 223 187 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 21 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

De verzoekende partij dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in op 1 februari 2018.

Bij arrest nr. 206 648 van 9 juli 2018 vernietigt de Raad de beslissing van 21 december 2017.

Op 8 januari 2019 beslist de gemachtigde opnieuw tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08/07/2017 werd ingediend door

Naam: D.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 30.01.1993

Geboorteplaats: Razdan

Identificatienummer in het Rijksregister: 093013048887

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag werd reeds geweigerd dd. 21/12/2017, maar werd vernietigd bij arrest nr. 206.648 dd. 09/07/2018 door de RVV. Onderhavige beslissing betreft de herziening van de vorige beslissing.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar moeder de genaamde M., M. (RR (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.’

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ‘ten laste’ zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- ☐ *Overschrijvingen van het overmaken van geld via Ria (dd 12/05/2017), door H. D. (andere dochter van de referentiepersoon) aan betrokkene op 7/08/2012 van 15000€ en op 9/06/2012 van 50€.*
- ☐ *Overschrijving van het overmaken van geld via Ria dd 12/05/2017, door H. D. echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene van 100 euro op 30/12/2011*
- ☐ *Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek dd 27/03/2017 dat betrokkene mede eigenaar is van onroerende goederen in Armenië.*
- ☐ *Attest van de Ambassade van de Armeense republiek dd 27/03/2017 dat betrokkene nergens geregistreerd is als gehuwde.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de

referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds sedert lange tijd in België aanwezig is. Zij diende dd. 22/11/2012 een aanvraag 9 bis in dewelke werd geweigerd dd. 26/01/2013 en betekend dd. 13/02/2013 met een BGV. Daarna diende ze dd. 31/05/2013 een asielaanvraag in dewelke dd. 31/10/2013 werd geweigerd en betekend met een BGV dd. 13/11/2013. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene deze bevelen heeft opgevolgd. Gezien betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; kunnen de attesten van onvermogen niet worden aanvaard. Betrokkene verbleef namelijk reeds op het moment van de afgifte van de documenten in België. Bovendien bevatten deze attesten geen informatie over het inkomen dat betrokkene al dan niet wist te verwerven.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, ook deze is niet aangetoond van in het land van herkomst. Er zijn slechts 3 geldovermakingen geweest en ook deze dateren reeds van 2011 en 2012. Dit bewijst nogmaals dat betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst en de aanvraag gezinshereniging heeft ingediend terwijl ze reeds lange tijd in België verbleef.

Het gegeven dat betrokkene sedert in België sinds 31/05/2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Alle andere voorgelegde documenten zoals loonfiches, arbeidscontract, geregistreerd huurcontract, bewijs ziektenkostenverzekering, strafregister, OCMW attesten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar moeder vóór de aanvraag gezinshereniging.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter, § 1 *iuncto* artikel 40bis, § 2, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 40bis, § 2, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder formele en materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

De beslissing van de verwerende partij is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig gemotiveerd. Daarnaast is ze niet genomen met alle beschikbare gegevens.

Ter staving van het ‘ten laste’ zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- o Overschrijvingen van het overmaken van geld via Ria (dd 12/05/2017), door H. D. (andere dochter van de referentiepersoon) aan betrokkene op 7/08/2012 van 15000€ en op 9/06/2012 van 50€.*
- o Overschrijving van het overmaken van geld via Ria dd 12/05/2017, door H. D. echtgenoot van de referentiepersoon) aan betrokkene van 100 euro op 30/12/2011;*
- o Attest van de Ambassade van de Armeense Republiek dd 27/03/2017 dat betrokkene mede eigenaar is van onroerende goederen in Armenië.*
- o Attest van de Ambassade van de Armeense republiek dd 27/03/2017 dat betrokkene nergens geregistreerd is als gehuwde.*

Volgens verwerende partij voldeed de aanvraag van verzoekster niet aan alle vereisten voor een gezinshereniging conform de desbetreffende wet van 15.12.1980, in die zin dat uit de voorgelegde documenten verzoekster niet aantoonde reeds afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Noch zou verzoekster voorafgaand aan de aanvraag aangetoond te hebben dat zij financieel en/of materieel ten laste van haar Belgische moeder was in Armenië.

Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat de storting dd. 7/8/2012 geen 15.000 € bedroeg, maar een bedrag van 1.500 €. Verzoekster veronderstelt dat dit een materiële vergissing betreft, doch benadrukt zij dat verwerende partij zelfs na de vernietiging van haar vorige beslissing door de Raad kennelijk de stukken niet opnieuw of minstens niet grondig heeft onderzocht.

Dat de verwerende partij de voorwaarde van art. 40 bis §2 3° van de Wet van 15 december 1980 interpreteert als zijnde dat verzoekster haar afhankelijkheid van haar Belgische moeder in haar herkomstland moet bewijzen aangezien ze ouder was dan 21 jaar bij het indienen van haar aanvraag tot gezinshereniging.

Echter past verwerende partij haar eigen criteria in casu foutief toe aangezien verzoekster pas na haar aankomst in België 21 jaar geworden is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voorwaarde dat een descendent zijn afhankelijkheid van de referentiepersoon in het herkomstland moet bewijzen heeft afgezwakt.

Dat dit blijkt uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26.01.2017 (RvV 181.327) dat de voorwaarde van 'ten laste zijn' zoals bedoeld in art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar bij hun aankomst in België.

Wanneer de descendent nog geen 21 jaar was voor zijn aankomst in België, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat verzoekster bewijst dat zij reeds in haar herkomstland ten laste was van haar moeder, aangezien die voorwaarde toen nog niet gold.

Uiteraard dient het bewijs van materiële afhankelijkheid in België te worden geleverd worden als het kind op het moment van de aanvraag 21 jaar is of ouder.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster financieel niet afhankelijk zou zijn van haar moeder op het moment dat zij nog in Armenië verbleef, quod non.

Dit is evenwel manifest onwaar daar zij wel degelijk financieel afhankelijk was van haar ouders op het moment dat zij in Armenië verbleef. Dit gegevens toont verzoekster ook aan de hand van de storting in 2011 en 2012. Daarnaast was verzoekster wel degelijk financieel afhankelijk van haar ouders vóór haar aankomst in België. Zij verbleef namelijk in de gezinswoning (appartement van 50m², ter waarde van 3000\$) in Armenië en ontving geregeld geld van haar moeder via haar zus. Hiervan heeft verzoekster ook reeds stukken bijgebracht.

Bovendien was verzoekster nog geen eenentwintig jaar op het moment van haar aankomst in België.

Aldus kan wel automatisch worden aangenomen dat zij nog ten laste was van haar moeder op het moment van aankomst in België.

Verwerende partij betwist niet dat zij op haar 19 jarige leeftijd reeds een aanvraag om machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9 bis van Vw. heeft ingediend op 22 november 2012.

Ook blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster sinds haar aankomst in België steeds bij haar moeder heeft gewoond onder hetzelfde dak.

De Belgische wetgeving voorziet in principe geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger bijstand moet verlenen. De enige vereiste is in principe dat de bijstand oprecht en structureel van aard is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in haar arrest (RvV 181.327) dat, door dat laatste niet te onderzoeken en enkel te focussen op de afhankelijkheid in het herkomstland, de Dienst Vreemdelingenzaken zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft. In diezelfde zin wordt ook de Burgerschapsrichtlijn gelezen. Deze richtlijn verplicht descendenten niet om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger.

Verzoekster wenst hierbij evenwel op te merken dat de Burgerschapsrichtlijn in principe (Europese richtlijn 2004/38/EG) descendenten en ascendenten niet verplicht om in het herkomstland ten laste te zijn van de Unieburger (zie artikel 2, lid 2 suc C) en d)).

Daarentegen legt de richtlijn deze voorwaarde wel expliciet op aan de zogenaamde "andere familieleden" van Unieburgers "die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet".

Uit deze tegenstelling kan a contrario worden afgeleid dat de voorwaarde om het herkomstland ten laste te zijn niet geldt voor descendenten en ascendenten.

Daarentegen legt de richtlijn deze voorwaarde wel expliciet op aan de zogenaamde "andere familieleden" van Unieburgers "die in het land van herkomst ten laste zijn of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet".

Dat de verwerende partij stelt dat er geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd waaruit zou blijken dat verzoekster financieel/materieel ondersteund werd toen zij nog in haar land van herkomst verbleef.

Dat verzoekster op het moment van haar aankomst in België slechts 19 jaar was, zoals blijkt uit haar haar aanvraag artikel 9 bis. Dd. 22/11/2012.

Dat het dus vast staat dat verzoekster geen bewijs dient bij te brengen van een financiële/ materiële afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar Belgische moeder tijdens haar verblijf in Armenië.

Dat de verwerende partij geen antwoord formuleert op bovenstaande redenering die door verzoekster, gesteund door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd opgeworpen omtrent het jonger dan 21 zijn op het moment van haar aankomst en de daaruit vloeiende gevolgen voor het bewijs van de financiële/materiële afhankelijkheid in het land van herkomst.

Er dient ook op gemerkt te worden dat de referentiepersoon sinds 2005 in het Rijk verblijft met haar andere dochter op het moment dat verzoekster nog minderjarig was en in Armenië achterbleef.

In casu blijft verwerende partij volledig in gebreke aan te geven waarom verzoekster niet kan beschouwd worden als "ten laste" van zijn moeder. Verzoekster ontvangt immers een onderhoudsgeld van de referentiepersoon, hetgeen ontegensprekelijk wordt aangetoond door de bijgebrachte stukken.

8.-

Krachtens artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; [...]"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: "de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (eigen benadrukken)"

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat

"...

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

..."

De gemachtigde vervolgt dat tevens dient opgemerkt te worden dat

"...

uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst te laste was van de referentiepersoon.

..."

De gemachtigde herhaalt dat

"...

uit het geheel van de voorgelegde elementen [...] niet afdoende [blijkt] dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

..."

De gemachtigde stelt verder dat het gegeven dat

"...

Het gegeven dat betrokkene sedert In België sinds 31/05/2013 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

...

Volledig ten onrechte concludeert verwerende partij dan ook opnieuw dat aangezien verzoekster op onvoldoende actieve wijze heeft aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, wat een van de cumulatieve voorwaarden tot verblijf is zoals voorzien in artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, haar aanvraag op die grond moet worden geweigerd.

Artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]”

Dat de verwerende partij de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus klakkeloos naast zich neer legt en haar redenering baseert op het feit dat verzoekster op het moment van haar aanvraag reeds 21 jaar oud was.

Bijgevolg is de eis van verwerende partij dat verzoekster een bijkomend bewijs moet bijbrengen dat zij in het herkomstland ten laste moest zijn van haar moeder is in casu kennelijk onredelijk ingevuld, minstens voor de periode dat verzoekster jonger was dan 21 jaar.

Verzoekster wenst bovendien ook te benadrukken dat de financiële / materiële afhankelijkheidsrelatie met haar moeder geacht aanwezig te zijn, nu verzoekster bij haar aankomst nog maar 19 jaar oud was. Het klopt en het wordt ook niet betwist dat verzoeker op het moment van haar aanvraag ouders was dan 21 jaar.

Verder moet ook verwezen worden naar hetgeen werd gesteld in het hiervoor aangehaalde arrest van de RvV van 29/02/2016 met betrekking tot de bewoordingen van artikel 40 bis, §2, eerste lid 3° dat bepaalt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner, zus, broer en dus niet enkel van de referentiepersoon.

In casu verbleef verzoekster vóór haar aankomst in België in Armenië in de gezinswoning en was verzoekster ook ten laste van haar moeder.

Gelet op bovenstaande vaststelling voldoet verzoekster wel degelijk aan alle voorwaarden die gesteld worden voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.”

Uw Raad zal zoals in eerdere arresten vaststellen dat uit de samenlezing van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag dient aan te tonen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 3° te voldoen.

Verzoekster, die reeds meer dan 21 jaar oud was op het moment dat zij haar aanvraag indiende, moest bijgevolg aantonen “te hunnen laste” te zijn, met andere woorden ten laste van de Belg en van diens echtgenote of partner zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

De geboortedatum van verzoekster is ook niet betwist nl. 30.01.1993, noch de datum van haar verblijfsaanvraag artikel 9bis, nl. 22 november 2012, hetgeen haar verblijf in het Rijk afdoende aantoon.

Ter herhaling kwam verzoekster pas op haar 19 jarige leeftijd aan in België en dus blijkt dat zij haar land van herkomst verliet toen ze nog geen 21 jaar oud was. Het determinerend motief voor de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster niet zou hebben aangetoond in het land van herkomst reeds ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

De bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn nochtans duidelijk in die zin dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar niet "ten laste" hoeft te zijn en dus ook niet moet aantonen "ten laste" te zijn van de burger van de Unie.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft het immers duidelijk over "de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn." Uit het woord "of" blijkt duidelijk dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat, maar om een limitatieve opsomming: het gaat enerzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en anderzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn die ten laste zijn van de referentiepersoon. Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande lijn de voorwaarde van het "ten laste" zijn niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn.

De gemachtigde kon dus in casu omdat verzoekster 21 jaar was op het ogenblik van de aanvraag wel vereisen dat zij aantoon te hunnen laste te zijn, doch niet voor de periode waarin zij onbetwist nog geen 21 jaar was, met name in het herkomstland.

Door in casu toch te vereisen dat verzoekster, die geen 21 jaar was in het herkomstland, ook voor die periode moet aantonen ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, heeft de gemachtigde het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden.

Er anders over oordelen zou immers in casu inhouden dat ook de vereiste van "het ten laste zijn" wordt toegepast voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar. Bijgevolg kan verzoekster gevolgd worden waar zij stelt dat in casu het criterium van het te laste zijn foutief is toegepast.

Derhalve toont verzoekster afdoende aan dat er verwerende partij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

9.-

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om voor te houden dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoekster niet ten laste was van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar haar dochter, om in haar basisbehoefte te voorzien en dit zelfs tijdens haar verblijf in het Rijk.

Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

In casu heeft verweerder geoordeeld dat op basis van voorgelegde stukken verzoekster niet heeft aangetoond dat zij ten laste was / is van haar moeder. Doch betwist zij niet en stelt vast dat verzoekster sinds haar aankomst in België bij haar moeder gedomicilieerd is en bij haar samenwoont onder hetzelfde dak, zodat minstens wordt aangetoond dat verzoeker deel uitmaakt van het kerngezin van haar moeder. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers ook niet uit waarom de feitelijke situatie van verzoekster impliciet niet kan weerhouden worden dat zij ten laste is van haar Belgische moeder. Een dergelijk motief is foutief, minstens kennelijk onredelijk om de bestreden beslissing te kunnen dragen.

Volgens verwerende partij zijn de financiële stortingen aan verzoekster bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoekster ten laste is van haar moeder. Echter brengt verzoekster niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de Armeense Ambassade overheid waaruit blijkt dat verzoekster over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

Verzoekster gaat niet akkoord met dit standpunt van verweerder en dit is omwille van hieronder vermelde argumentatie en ontegensprekelijke bewijzen:

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvende familielid dient in concreto te worden onderzocht.

Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid.

Naast de andere bijgebrachte stukken bewijzen deze documenten dat verzoekster zonder meer onvermogen is in het land van herkomst en derhalve geen inkomen uit werk kon verwerven.

Verzoekster heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de bijgebrachte bewijsstukken blijkt in tegenstelling duidelijk dat verzoekster zich in staat van behoefte bevond in het verleden (voor de aanvraag) en ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

Besluit:

Verzoekster bewijst dat zij effectief een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

De beslissing is bovendien kennelijk onzorgvuldig temeer niet wordt aangegeven welke verdere bewijzen van de feitelijke situatie zij nog zou kunnen voorleggen.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunt geenszins op werkelijk bestaande toestand en concrete feiten..

10.-

De zorgvuldigheidsplicht als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

De thans bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet, die het volgende bepalen:

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]”

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

(...).”

Aldus heeft verwerende partij het verblijfsrecht in hoofde van verzoekster geweigerd op de enkele grond dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat de verzoekster reeds financieel of materieel afhankelijk was van haar moeder (m.a.w. ten laste was van haar) in het land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar België.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”

Dit onzorgvuldig handelen van verwerende partij vitiesert de bestreden beslissing daar in deze beslissing op geen enkele wijze werd onderzocht of de door de verzoekster - die op de datum van de aanvraag wel ouder was dan 21 jaar - voorgelegde documenten aantonen dat zij op het moment dat verzoekster ten laste was in het land van herkomst, zij nog steeds minderjarig was en bovendien jonger was dan 21 jaar op het moment dat zij in België toekwam. Bijgevolg wordt de afhankelijkheidsrelatie vermoed.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, is aangetoond.

Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoekster aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van zijn moeder. Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van zijn moeder.

Kortom, verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om zijn aanvraag te weigeren. De bestreden beslissing is gebrekkig, niet afdoende en onvoldoende gemotiveerd.

De verwerende partij stelt bovendien bijkomende voorwaarden aan artikel 40bis §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt afdoende aangetoond.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de formele en materiële motiveringsplicht;

- art. 40ter, §1, juncto art. 40nis, §2, 2de lid, 3° van de Vreemdelingenwet;

- het zorgvuldigheidsbeginsel.

-

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig gemotiveerd werd. Bovendien zou de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle gegevens rekening gehouden hebben.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij meent vooreerst dat de gemachtigde van de Minister art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet foutief heeft toegepast. Verzoekende partij wijst op het feit dat ze pas na haar aankomst in België 21 jaar geworden is.

Verweerder laat gelden dat dit betoog van verzoekster juridische grondslag mist.

Op 08.07.2017 diende verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart voor een burger van de Unie, dit in functie van haar moeder M. M. (...) (Belgische nationaliteit).

Art. 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Terwijl art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (eigen onderlijning)”

Zoals de gemachtigde van de Minister terecht vaststelde, was verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (08.07.2017) ouder dan 21 jaar. Het kwam dan ook aan verzoekster toe om aan te tonen dat ze ten laste is van de referentiepersoon, in casu haar moeder, mevr. M. (...).

Verweerder verwijst naar het arrest Reyens, waarin duidelijk uitgelegd wordt hoe het begrip ‘ten laste’ dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld:

“Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij ‘ten laste’ is.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).”

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De verweerder laat desbetreffend nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Verzoekster legde volgende stukken voor:

- overschrijving door H. D. (...) aan verzoekster van 1.500,00 euro op 07.08.2012 en van 50,00 euro op 09.06.2012;*
- overschrijving door H. D. (...) aan verzoekster van 100,00 euro op 30.12.2011;*
- attest van de ambassade van de Armeense Republiek dd. 27.03.2017 dat verzoekster mede-eigenaar is van onroerende goederen in Armenië;*
- attest van de ambassade van de Armeense Republiek dd. 27.03.2017 dat verzoekster niet geregistreerd staat als gehuwde.*

Op basis van voormelde gegevens besliste de gemachtigde van de Minister dat niet afdoende aangetoond is dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst, reeds ten laste was van de referentiepersoon. De gemachtigde benadrukte dat verzoekende partij onvoldoende aantoonde effectief onvermogen te zijn en dat op basis van de stukken onvoldoende blijkt in hoeverre verzoekster daadwerkelijk afhankelijk was van de ontvangen steun. Het is immers niet duidelijk of verzoekster al dan niet over een inkomen beschikt in het land van herkomst.

In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie dat de 2 attesten dd. 27.03.2017 -in de bestreden beslissing attesten van onvermogen genoemd- geen informatie bevatten over het inkomen van verzoekende partij. Bovendien werden deze documenten opgesteld op het moment dat verzoekende partij reeds 5 jaar in België verbleef. Verzoekende partij betwist dit niet.

Verzoekster meent vooreerst dat ze nog geen 21 jaar was op het moment van aankomst in België en houdt voor dat hierdoor automatisch kan aangenomen worden dat zij nog ten laste was van haar moeder op het moment van aankomst in België.

Verweerder herhaalt ter zake dat enkel personen die de leeftijd van 21 jaar nog niet hebben bereikt, niet moeten aantonen dat zij ten laste zijn. Gelet op het feit dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag reeds 24 jaar oud was, dient ze conform art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat ze ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar stelling dat gekeken moet worden naar het ogenblik waarop verzoekster België binnenkwam.

Verweerder merkt hierover op dat niet het moment van binnenkomst, doch wel het moment van de bestreden beslissing relevant is om te bepalen of verzoekster al dan niet ouder is dan 21 jaar.

Zie:

“Het spreekt het voor zich dat verzoekster nog steeds moet voldoen aan de wettelijke voorwaarden op het ogenblik waarop de bestreden beslissing wordt genomen, en dat het niet volstaat dat zij mogelijk voldeed aan de voorwaarden op het ogenblik van de aanvraag.

(...)

Verzoekster kan slechts een recht op verblijf laten gelden nadat werd vastgesteld dat zij voldoet aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden. De Raad wijst er tevens op dat de beslissing tot toekenning van een verblijfsrecht slechts een declaratoir karakter heeft indien, nadat werd vastgesteld dat aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden is voldaan, de aanvraag effectief wordt ingewilligd, quod non in casu.

Verzoekster was op het ogenblik van haar aanvraag op 8 september 2015, 20 jaar en 10 maanden oud. Op de datum van de bestreden beslissing, met name 4 maart 2016, was zij ouder dan 21 jaar. Op 4 november 2015 was zij immers 21 jaar geworden.

(...)

Het bestuur kon dus wettig oordelen dat de voorwaarde van het “ten laste zijn” zoals vervat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet ook van toepassing is op de familieleden van een Belg, geldt voor verzoekster omdat zij niet meer beneden de 21 jaar is. (R.v.V. 173 002, 9 augustus 2016)”

Ook de verwijzing naar arrest nr. 181.327 dd. 26.01.2017 van Uw Raad is niet dienstig.

Vooreerst benadrukt verweerder dat de Belgische rechtsorde geen precedenterwerking kent. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verzoekende partij het geciteerde arrest niet op haar eigen situatie betreft. Het geciteerde arrest heeft immers betrekking op een beslissing, waarin het volgende bepaald werd: “Betrokkene was reeds ouder dan 18 jaar op het moment van aankomst in ons land, vandaar dat niet automatisch kan worden aangenomen dat zij voorafgaandelijk aan de komst naar België nog ten laste was van haar vader.”

Uw Raad oordeelde vervolgens dat de gehanteerde leeftijd van 18 jaar louter arbitrair was. Uw Raad besloot dat de bestreden beslissing steunde “op [een] gebrekkig onderzoek waar wordt gesteld dat deze situatie van ten laste zijn in het land van herkomst niet automatisch kan worden aangenomen omdat de verzoekster voorafgaand aan haar komst naar België ouder was dan 18 jaar.”

In casu is dat niet het geval, nu de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie uitdrukkelijk aangaf dat verzoekende partij bij de aanvraag ouder was dan 21 jaar en diende aan te tonen dat ze ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Verzoekende partij leidt uit dit arrest bovendien verkeerdelijk af dat de voorwaarde van ‘ten laste zijn’ niet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar bij hun aankomst in België. Verweerder herhaalt dat het juist deze automatische gevolgtrekking was, die Uw Raad reeds vernietigde.

Bovendien kan verzoekende partij, andermaal onder verwijzing naar arrest nr. 181.327, niet beweren dat het onderzoek naar de situatie van het ten laste zijn zich enkel focust op de afhankelijkheid in het herkomstland. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat verzoekende partij niet voldoende aantoont effectief onvermogen te zijn.

De kritiek van verzoekende partij is bijgevolg niet ernstig.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij haar eigen standpunt bovendien tegensprekt, nu zij in het verzoekschrift zelf aangeeft dat “het bewijs van materiële afhankelijkheid in België [dient] te worden geleverd als het kind op het moment van de aanvraag 21 jaar is of ouder”.

Verzoekster houdt daarnaast voor dat ze wel degelijk financieel afhankelijk was van haar ouders, ook voor haar aankomst in België. Ze verwijst hiervoor naar de overschrijvingen die ze via haar zus van haar moeder ontving, en het gegeven dat ze in de gezinswoning verbleef.

Omtrent de overschrijvingsbewijzen die verzoekster heeft voorgelegd, oordeelde de gemachtigde van de Minister dat hieruit onvoldoende bleek in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was.

Verweerder laat gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat niet blijkt dat het ontvangen geld nodig was om in de basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoekster heeft geen enkel stuk voorgelegd waaruit dit zou moeten blijken.

Dienaangaande wijst verweerder op het gegeven dat uit de neergelegde stukken tevens blijkt dat verzoekster in Armenië mede-eigenaar was van een onroerend goed, samen met haar zus en vader. Door verzoekster werd evenwel niet aangetoond dat zij in de bewuste periode geen inkomsten ontving uit dit onroerend goed.

De gemachtigde van de Minister vermocht dan ook concluderen dat het niet duidelijk is of verzoekster over een inkomen beschikte in het land van herkomst.

Zie onder meer:

“De Raad meent dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, teneinde vast te stellen of een vreemdeling effectief ten laste is van een Belgisch onderdaan, vereist dat (onder meer) het bewijs geleverd wordt dat de aanvrager in zijn land van herkomst onvermogen is en niet beschikt over onroerende goederen waaruit inkomsten kunnen worden gegenereerd of over andere inkomsten.” (Zie onder meer: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrestnr. 13.792 van 7 juli 2008)

Dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, betekent niet automatisch dat zij ook ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Zie onder meer:

“De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij in casu oordeelt dat het enkele element dat verzoekster onder één dak woont met de referentiepersoon en dat deze de woonlasten voor zijn rekening neemt: ‘niet automatisch tot gevolg [heeft] dat betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon.” (R.v.V. nr. 140.923 dd. 12.03.2015)”

Verweerder benadrukt daarenboven dat de gemachtigde van de Minister over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt aan te nemen, zich niet in de plaats stellen van de gemachtigde om zelf te beoordelen of verzoekende partij al dan niet ten laste is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de gemachtigde, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In casu heeft de gemachtigde van de Minister niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat er onvoldoende bewijzen voorlagen waaruit zou blijken dat verzoekster behoeftig was in het land van herkomst.

In zoverre de verzoekende partij nog opwerpt dat de wetgeving geen minimale duur voorziet gedurende dewelke het familielid van de Unieburger van laatstgenoemde ten laste moet zijn geweest, benadrukt verweerder dat de wetgever onmiskenbaar de situatie van reële afhankelijkheid heeft beoogd, die reeds bestond van in het land van herkomst.

Deze is in casu niet aangetoond.

Vervolgens haalt verzoekster de Richtlijn 2004/38/EG aan, waaruit ze afleidt dat het voor descendenten en ascendenten niet verplicht is om in het land van herkomst ten laste te zijn van de Unieburger.

Verzoekende partij kan daarbij dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2004/38/EG, gezien zij zich daarop niet kan beroepen.

Immers vereist de toepassing van het gemeenschapsrecht een ‘intracommunautair aspect’ opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., 27.10.1982, nrs. 35 en 36/82, Jur. 1982, 3723).

De toepassing van het gemeenschapsrecht strekt zich inderdaad niet uit tot zuiver interne situaties, waarbij er slechts een aanknopng is met één EU-lidstaat en een derde staat.

Een ‘intracommunautair aspect’ is principieel nochtans vereist opdat er eventueel rechten zouden kunnen worden ontleend aan bepalingen van het recht van de Europese Gemeenschappen (H.v.J. 12.7.2005, C-403/03, Jur. 2005, I-6421, r.o. 20, met verwijzing naar de arresten van het Hof van 5 juni 1997, C-64/96 en C-65/96, Jur. 1997, I-3171, r.o. 23, en van 2 oktober 2003, C-148/02, Jur. 2003, I-11613, r.o. 26; H.v.J. 16.1.1997, C-134/95, Jur. 1997, I-195, r.o. 19-23; H.v.J. 28.1.1992, C-332/90, Jur. 1992, I-341, r.o. 9; H.v.J., 27.10.1982, 35 en 36/82, Jur. 1982, 3723; H.v.J. 7.2.1979, 115/78, Jur. 1979, 399, r.o. 24. Zie ook de conclusie van AG Poiares Maduro van 6 mei 2004, C-72/03, Jur. 2004, I-8027, r.o. 4 en 23).

In casu dient dan ook te worden vastgesteld dat er geen intracommunautair aspect aanwezig is, zodat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de door haar aangehaalde Europese wetgeving. Overigens wordt ook in de Richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk deze vereiste gesteld.

Inderdaad bepaalt art. 3.1. van de Richtlijn dat:

“Deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem komen voegen.”

Dienaangaande merkt de verweerder nog op dat de Richtlijn 2004/38/EG werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Bovendien toont verzoekster niet aan dat deze richtlijn verkeerd zou zijn omgezet.

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

Verweerder merkt tenslotte op dat de eigen interpretatie die verzoekster aan de Richtlijn 2004/38/EG geeft, ingaat tegen de rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie, waarbij verweerder andermaal verwijst naar het supra reeds geciteerde arrest Reyens.

Verweerder laat gelden dat ook in het arrest Jia door het Hof van Justitie duidelijk wordt uitgelegd hoe het begrip ‘ten laste’ dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 37 expliciet als volgt wordt gesteld:

“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

De voorwaarde van het ten laste zijn dient dan ook in het verleden, en van in het land van herkomst, vervuld te zijn.

Zie ook:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht

(...)

De eerste rechter artikel heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij “naar analogie” heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan.

(R.v.St. 239.984, 28 november 2017)”

Er anders over oordelen zou immers in strijd zijn met de gehele ratio legis van art. 40ter juncto art. 40bis van de Vreemdelingenwet, met name familieleden die financieel afhankelijk van zijn van een Belg een verblijfsrecht te verlenen omdat zij niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien.

Deze afhankelijk dient te bestaan tot op het moment van de aanvraag, hetgeen bevestigt dat enkel de werkelijk financieel afhankelijke familieleden – in het verleden en op heden – recht hebben op een verblijfsrecht.

Zie ook:

“3.3.7. De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager ‘werkelijk ten laste’ moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”). Verzoekster betwist dit niet.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu haar moeder (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van ‘ten laste zijn’ significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.” (R.v.V. nr. 155.603 dd.28.10.2015)

Vervolgens herhaalt verzoekende partij dat ze op 19-jarige leeftijd in België aankwam en het land van herkomst verliet toen ze nog geen 21 jaar oud was. Verweerder herhaalt naar was supra reeds werd uiteengezet, en herhaalt dat gekeken dient te worden naar de leeftijd van verzoekende partij op het moment van de beslissing.

Vervolgens meent verzoekende partij dat niet toegelicht wordt waarom men tot het besluit kwam dat onvoldoende aangetoond werd dat verzoekende partij niet ten laste was van de referentiepersoon.

Terwijl uit de bestreden beslissing wel degelijk duidelijk blijkt waarom de gemachtigde van de Minister van oordeel is dat uit de neergelegde stukken onvoldoende blijkt in hoeverre verzoekster daadwerkelijk van de ontvangen steun afhankelijk was:

- Er zijn slechts 3 geldovermakingen geweest, en deze dateren reeds van 2011 en 2012;*
- Het louter gegeven dat verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon;*
- Verzoekende partij toont niet aan effectief onvermogen te zijn.*

Verzoekende partij haalt deze motieven aan in haar verzoekschrift, en is aldus op de hoogte van de redenen die de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie tot de beslissing aangehaald heeft.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Voor zover verzoekende partij poogt om de neergelegde stukken ter beoordeling aan Uw Raad wenst voor te leggen, laat verweerder gelden dat Uw Raad deze beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Hij handelde hierbij zonder miskening van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Verweerder benadrukt dat enerzijds de bewijslast bij verzoekster zelf ligt (wat door verzoekster ook niet betwist wordt en zelfs door haar bevestigd wordt), en dat anderzijds op de aanvraag dd. 08.07.2017 zelf duidelijk vermeld stond welke documenten verzoekster diende over te maken.

Terwijl uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie rekening hield met alle stukken die verzoekende partij voorlegde. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de conclusie die de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie uit de neergelegde stukken trok, heeft niet automatisch de onzorgvuldigheid van de bestreden beslissing tot gevolg. Verzoekende partij toont niet anders aan. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De thans bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 40ter en 40bis van de vreemdelingenwet, die het volgende bepalen:

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]”

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (…).”

Via artikel 40ter van de vreemdelingenwet is aldus de bepaling van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet ook van toepassing op de gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Dit komt overigens ook duidelijk uit de motieven van de thans bestreden beslissing naar voor, nu aan de verzoekende partij het verblijfsrecht wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond te voldoen aan de bij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat zij ten laste is (was) van de referentiepersoon, d. i. haar Belgische moeder.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat, *“om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie (dient) te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”, dat “uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”* De verwerende partij concludeert onder meer dat *“Er dus niet (kan) gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar moeder voor de aanvraag gezinshereniging”*.

Aldus heeft de gemachtigde het verblijfsrecht geweigerd onder meer, en vooral, op de grond dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij reeds financieel of materieel afhankelijk was van haar moeder (m.a.w. ten laste was van haar) in het land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar België.

De verzoekende partij betwist deze redengeving van de verwerende partij en voert aan dat automatisch moet worden aangenomen dat zij in haar land van herkomst ten laste was van haar moeder nu zij op het ogenblik van haar aankomst in België nog geen 21 jaar was.

Dit gegeven wordt door de verwerende partij niet betwist en de Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad nog geen 21 jaar was op het moment van haar binnenkomst in België. Zij werd immers op 30 januari 1993 geboren en diende op 23 november 2012 in België een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Zij was op dat moment dus ongeveer 19 jaar en 10 maanden. Zodoende blijkt en staat het buiten betwisting dat de verzoekende partij haar land van herkomst verliet toen zij nog geen 21 jaar oud was.

De bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet zijn verder duidelijk in die zin dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar niet “ten laste” hoeft te zijn en dus ook niet aan moet tonen “ten laste” te zijn van de burger van de Unie. Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft het immers duidelijk over *“de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn”*. Uit het gehanteerde nevenschikkend voegwoord “of” blijkt duidelijk dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat, maar om een limitatieve opsomming: het gaat enerzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en anderzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn die ten laste zijn van de referentiepersoon. Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande de voorwaarde van het “ten laste zijn” niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn.

Hoewel de verwerende partij op zich kan worden gevolgd in haar verweer dat het niet kennelijk onredelijk is om inzake de voorwaarde van het “ten laste zijn” te vereisen dat aangetoond wordt dat de bloedverwant in neergaande lijn in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België ten

laste is van de referentiepersoon, dient er op te worden gewezen dat deze voorwaarde van “ten laste zijn” zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar. De beslissing om de verzoekende partij het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie te weigeren die grotendeels gegrond is op het feit dat niet is aangetoond dat zij in haar land van herkomst en voorafgaand aan de aankomst in België ten laste was van haar moeder, steunt dan ook op gebrekkig onderzoek waar wordt gesteld dat deze situatie van ten laste zijn in het land van herkomst niet automatisch kan worden aangenomen omdat de verzoekende partij op het moment van de beslissing ouder was dan 21 jaar. Kortom kan gesteld worden dat voor vreemdelingen die een aanvraag gezinshereniging doen in functie van een Belgische ascendent en die geen 21 jaar waren bij hun aankomst in België, zoals *in casu*, uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat zij worden geacht ten laste geweest te zijn in het land van herkomst. De verwerende partij is *in casu*, tegen de regels van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet in, nagegaan of de verzoekende partij ook effectief ten laste was in het land van herkomst en heeft de bestreden beslissing grotendeels op grond van haar bevindingen hieromtrent genomen. Dat de verwerende partij ook motiveert dat de verzoekende partij niet aantoonbaar ook effectief onvermogen te zijn doet hieraan niets af.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan de voorafgaande vaststellingen geen afbreuk.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, is aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU